

LIEVER PUUR DAN PERFECT

‘Als een kind het jou moeilijk maakt, heeft het kind het vaak moeilijk’. Het is een van zijn eigen slogans die orthopedagoog Niels van Delden vaak gebruikt. De slogan is gebaseerd op het feit dat een kind altijd in relatie staat met zijn omgeving. De ervaringen die het daarin opdoet, zijn bepalend voor hoe hij of zij hierop reageert en daarmee dus communiceert.

Tekst: **Niels van Delden**

Vaak wordt aan mij de vraag gesteld wat mijn drijfveren zijn om de IMH-visie zo onder de aandacht te brengen bij andere professionals. Het antwoord op deze vraag berust voor een groot gedeelte ook op mijn persoonlijke levenserva-

ringen. Enerzijds is de affiniteit in het werken met kinderen waar de ontwikkeling anders verloopt er bij mij met de paplepel ingegoten door mijn ouders, beiden werkzaam in de zorgsector. Over de invloed van de ouder-kindrelatie gesproken! Gedurende mijn stages tijdens de PABO-opleiding verkoos ik het speciaal onderwijs boven het reguliere onderwijs. Mijn afstudeerthesis ging over de tijdsbesteding van ouders van een kindje met een ernstige meervoudige beperking. De uitkomsten hiervan zullen niet heel verrassend zijn: deze ouders hebben een enorme zorgtaak uit te voeren die qua tijd en intensiteit niet minder wordt als de kinderen ouder worden, sterker nog, het wordt alleen maar zwaarder. Zowel de ouders zelf als hun relaties staan vaak onder

‘Een ouder wil soms eerst alleen maar gehoord en gezien worden’

enorme druk. Hier is de affiniteit voor het welbevinden van het ouderschap ‘geboren’.

Levend verlies

Deze affiniteit kreeg twee maanden na het afstuderen een enorme boost door privéomstandigheden waar mijn vrouw Jody en ik mee te maken kregen. Jody was tijdens onze welverdiende zomervakantie bijna 26 weken zwanger toen ze, twee dagen voordat we weer huiswaarts zouden keren uit Noordwest Frankrijk, na een aantal harde buiken vroeg in de morgen haar slijmprop verloor. Diezelfde avond nog werden wij vader en moeder van onze eerste zoon Mats, geboren na 25+6 weken zwangerschap. In de dagen en weken die daarna volgden kwamen wij in aanraking met de bijzondere wereld van de neonatologie in een universitair medisch ziekenhuis in het buitenland. Een wereld van premature kindjes. Een wereld waarin je als ouders continu leeft tussen hoop en vrees. Een wereld waarin deze gevoelens elkaar binnen no-time afwisselen. Een wereld waarin tig complicaties op de loer liggen en het ene medicijn een risico vormt voor het optreden van een andere complicatie. Na 17 intensieve dagen hebben wij in consensus met de Franse kinderartsen moeten besluiten de behandeling te stoppen: de kwaliteit van bestaan voor het leven van Mats zou ten gevolge van forse hersenbloedingen minimaal zijn. Hij overlijdt in mijn armen met Jody ontroostbaar op mijn schouder. Dit gevoel is in woorden niet te omschrijven.

Terug in Nederland gingen we al snel in gesprek met deskundigen in het ziekenhuis. Eind maart 2015 was Jody opnieuw in verwachting en werd ze vanaf het begin intensief gevolgd. En toch

ging het opnieuw mis. Timo werd na 26 weken en één dag zwangerschap, met een fors zuurstoftekort tijdens de bevalling, geboren in het UMCG. Hij vocht net zo hard als Mats, maar leeft slechts vijf dagen. Ook Timo had forse hersenbloedingen en ook bij hem werd de behandeling in overleg met de kinderartsen stopgezet.

Zwakke baarmoederhals

Uit gesprekken die daarna volgen met het UMCG, het VUmc in Amsterdam en het Radboud UMC in Nijmegen blijkt dat Jody een zwakke baarmoederhals heeft. Als ze weer zwanger raakt, in het voorjaar van 2016, wordt na veertien weken zwangerschap een zogenaamde cerclage aangebracht. Die versterking van de baarmoederhals moet een nieuwe vroeggeboorte voorkomen. De zwangerschap gaat dan gelukkig wel goed. Na 38 weken en twee dagen komt onze dochter Soof gezond ter wereld. Drie jaar later wordt dankzij dezelfde procedure na 40 weken zwangerschap Lev Matias geboren. Lev is met zijn tweede naam vernoemd naar zijn beide broers. Als mij de vraag gesteld wordt of ik ook kinderen heb is mijn antwoord dan ook altijd: “Ik heb vier kindjes om van te houden en twee om voor te zorgen”.

Wisselwerking

Gevoelens als machteloosheid, niks kunnen betekenen, ‘levend verlies’ en de kwetsbaarheid van het (hele prille) ouderschap heb ik als vader dan ook zelf van heel dichtbij ervaren. Het doet pijn indien je zorg wilt dragen, maar niet altijd iets aan een situatie kunt veranderen. Hier oog en oor voor hebben als professional is in mijn optiek erg belangrijk. Je kunt deze pijn niet wegnemen, maar je kunt hier wel oprecht aandacht voor hebben. Hier is in de huidige hulpverlening nog veel winst te behalen.

De wisselwerking tussen deze twee elementen, die van het kwetsbare en afhankelijke jonge kind en die van het ouderschap, zijn voor mij essentieel in het dagelijkse werk. Ze geven richting aan vragen die ik ben durven gaan stellen om achter de betekenisverlening en het verhaal te komen van het gezin wat tegenover mij aan tafel zit. In

‘Direct iets willen doen of adviseren kan soms averechts werken’

de opleiding tot IMH-specialist heb ik geleerd om te durven vertragen en te leren verdragen. In ons werk als hulpverlener zit een actief werkwoord verscholen: hulpverleners. We willen altijd direct iets betekenen, maar soms werkt dit juist averechts. Een ouder wil soms eerst alleen maar gehoord en gezien worden alvorens het bedolven wordt met tips en adviezen. Ik weet oprecht

niet hoe het voor iedere ouder is om tegenover mij te zitten tijdens een gesprek. Ik ben me ervan bewust dat oprechte aandacht en nieuwsgierigheid op de vraag “wat is jullie verhaal?” heel veel betekent in het aangaan van een relatie met ouders. Mijn motto als professional is daarin dan ook ‘liever puur dan perfect’.

IMH in het Noorden

Binnen Groningen, Friesland en Drenthe werk ik momenteel als regiovertegenwoordiger vanuit IMH Nederland. Samen met meerdere professionals en organisaties vanuit verschillende domeinen zet ik me in om de IMH-visie verder uit te rollen binnen de keten voor de zorg voor het jonge kind. De verbinding, het vergroten van de specifieke IMH-kennis en elkaar ontmoeten zijn vaak de grootste behoeften die spelen. Van een IMH-markt tot aan intervisiemomenten en van IMH-cafés tot aan (online) themabijeenkomsten. Ik vind het fantastisch om te zien en te ervaren hoeveel motivatie er is bij de professionals om samen de brug te bouwen naar nog betere zorg voor kinderen en ouders.

Niels van Delden heeft als orthopedagoog ruime ervaring met diagnostiek en behandeling bij kinderen met een anders verlopen- de ontwikkeling. Momenteel is hij werkzaam als docent en supervisor bij IMH Nederland en geeft les en supervisie binnen de opleiding van FloorPlay bij RINO Amsterdam.